

Audiència. L'Any de la Fe. “L'Església és una sola per a tots”

En l'audiència del passat 25 de setembre, el papa Francesc demanà als fidels que fossin instruments d'unió i no de divisió.

24/09/2013

Estimats germans i germanes, bon dia!

Al Credo diem «crec en l'Església, una», o sigui, professem que l'Església és única i aquesta Església

és en si mateixa unitat. Si mirem l'Església catòlica al món, però, descobrim que comprèn gairebé 3.000 diòcesis disseminades en tots els continents: tantes llengües, tantes cultures. Aquí hi ha bisbes de moltes cultures diferents, de molts països. Hi ha el bisbe de Sri Lanka, el bisbe de Sudàfrica, un bisbe de l'Índia, hi ha tants aquí... Bisbes d'Amèrica Llatina. L'Església està difosa arreu del món. Amb tot, les milers de comunitats catòliques formen una unitat. Com pot ser això?

Una resposta sintètica la trobem en el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica, que afirma: l'Església catòlica difosa al món «té una sola fe, una sola vida sacramental, una única successió apostòlica, una esperança comuna i la mateixa caritat» (n. 161). És una bella definició, clara; ens orienta bé. Unitat en la fe, en l'esperança, en la caritat, unitat en els sagraments, en

el ministeri: són com els pilars que sostenen i mantenen al costat l'únic gran edifici de l'Església. Allà on anem, fins a la més petita parròquia, en el racó més perdut d'aquesta terra, hi és l'única Església i nosaltres som a casa, som en família, som entre germans i germanes. I això és un gran do de Déu. L'Església és una sola per a tots. No existeix una Església per als europeus, una per als africans, una per als americans, una per als asiàtics, una per a qui viu a Oceania, no; és la mateixa en tot lloc. És com en una família: es pot ser lluny, distribuïts pel món, però els vincles profunds que uneixen tots els membres de la família romanen sòlids qualsevol que sigui la distància. Penso, per exemple, en l'experiència de la Jornada Mundial de la Joventut a Rio de Janeiro: en aquella immensa multitud de joves a la platja de Copacabana se sentien parlar tantes llengües!, es veien rostres amb trets molt diferents

entre si, es trobaven cultures diverses i, no obstant això, hi havia una profunda unitat, es formava una única Església, estàvem units i així es percebia. Demanem-nos tots: jo, com a catòlic, sento aquesta unitat? Jo, com a catòlic, visc aquesta unitat de l'Església? O bé, no m'interessa, perquè estic tancat en el meu petit grup o en mi mateix? Sóc dels qui «privatitzen» l'Església per al propi grup, la pròpia nació, els mateixos amics? És trist trobar una Església «privatitzada» per aquest egoisme i aquesta manca de fe. És trist! Quan sento que molts cristians al món pateixen, sóc indiferent o és com si patís un de la família? Quan penso o sento dir que molts cristians són perseguits i donen fins a la vida per la pròpia fe, això toca el meu cor o no m'arriba? Estic obert a aquest germà o a aquesta germana de la família que està donant la vida per Jesucrist? Preguem els uns pels altres? Us faig una pregunta, però no respongueu

en veu alta , només al cor: quants de vosaltres reseu pels cristians que són perseguits? Quants? Que cadascú respongui al cor. Prego per aquest germà, per aquesta germana que està en dificultat per confessar i defensar la seva fe? És important mirar fora del propi recinte, sentir-se Església, única família de Déu.

Donem un altre pas i preguntem-nos: hi ha ferides en aquesta unitat?

Podem ferir aquesta unitat?

Lamentablement veiem que en el camí de la història, també ara, no sempre vivim la unitat. A vegades sorgeixen incomprensions, conflictes, tensions, divisions, que la fereixen, i llavors l'Església no té el rostre que desitjaríem, no manifesta la caritat, allò que vol Déu. Som nosaltres els que creem laceracions. I si mirem les divisions que encara existeixen entre els cristians: catòlics, ortodoxos, protestants... sentim la fatiga de fer plenament visible

aquesta unitat. Déu ens dóna la unitat, però a nosaltres freqüentment ens costa viure-la. Cal cercar, construir la comunió, educar la comunió, per superar incomprensions i divisions, començant per la família, per les realitats eclesials, en el diàleg ecumènic també. El nostre món necessita unitat; és una època en què tots necessitem unitat, tenim necessitat de reconciliació, de comunió, i l'Església és casa de comunió. Sant Pau deia als cristians d'Efes *«Jo, presoner per causa del Senyor, us demano que visqueu d'una manera digna de la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i dolcesa, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, procurant de conservar la unitat de l'Esperit amb el lligam de la pau»* (4, 1-3). Humilitat, dolçor, magnanimitat, amor per conservar la unitat. Aquests, aquests són els camins, els veritables camins de l'Església. Escoltem-los una

vegada més. Humilitat contra la vanitat, contra la supèrbia; humilitat, dolçor, magnanimitat, amor per conservar la unitat. I continuava Pau: un sol cos , el de Crist que rebem en l'Eucaristia; un sol Esperit, l'Esperit Sant que anima i contínuament recrea a l'Església; una sola esperança, la vida eterna; una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu, Pare de tots (cf. vv . 4-6). La riquesa d'allò que ens uneix! I aquesta és una veritable riquesa: allò que ens uneix, no el que ens divideix. Aquesta és la riquesa de l'Església. Que cadascú es demani avui: faig créixer la unitat en família, a la parròquia, a la comunitat, o sóc un xerraire, una xerraire? Sóc motiu de divisió, de malestar? Però vosaltres no sabeu el mal que fan a l'Església, a les parròquies, a les comunitats, les enraonies! Fan mal! Les enraonies fereixen. Un cristià, abans de xerrar, ha de mossegar-se la llengua. Sí o no? Mossegar-se la llengua: això ens farà

bé, perquè la llengua s'inflama i no pot parlar i no pot xerrar. Tinc la humilitat de remeiar amb paciència, amb sacrifici, les ferides a la comunió?

Finalment un últim pas amb més profunditat. I aquesta és una bella pregunta: qui és el motor d'aquesta unitat de l'Església? És l'Esperit Sant que tots nosaltres hem rebut en el baptisme i també en el sagrament de la confirmació. És l'Esperit Sant. La nostra unitat no és primàriament fruit del nostre consens, o de la democràcia dins de l'Església, o del nostre esforç d'estar d'acord, sinó que ve d'Ell, que fa la unitat en la diversitat, perquè l'Esperit Sant és harmonia, sempre fa l'harmonia en l'Església. És una unitat harmònica en molta diversitat de cultures, de llengües i de pensament. És l'Esperit Sant el motor. Per això és important la pregària, que és l'ànima del nostre compromís d'homes i dones de

comunió, d'unitat. L'oració a l'Esperit Sant, perquè vingui i construeixi la unitat en l'Església.

Demanem al Senyor: Senyor, concedeix-nos d'estar cada vegada més units, no ser mai instruments de divisió; feu que ens comprometem, com diu una bella pregària franciscana, a portar amor on hi ha odi, a portar perdó on hi hagi ofensa, a portar unió on hi ha discòrdia. Que així sigui.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
lany-de-la-fe-lesglesia-es-una-sola-per-a-
tots/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-lany-de-la-fe-lesglesia-es-una-sola-per-a-tots/) (07/08/2025)